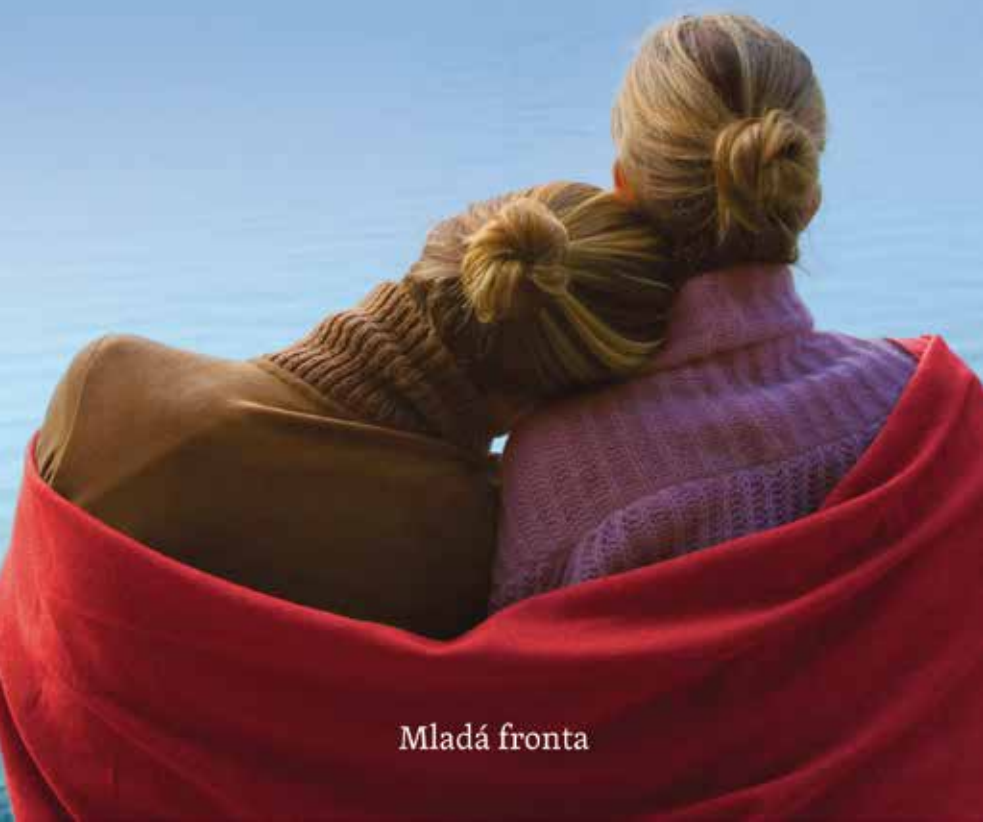


KATEŘINA JANOUCHOVÁ SESTERSTVO

Švédský rodinný thriller



Mladá fronta

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
SESTERSTVO

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová.

Text © Kateřina Janouchová, 2009

Translation © Lucie Johnová, 2013

ISBN 978-80-204-2594-2

Tato kniha je věnována andělům noci –
všem porodním asistentkám,
které pomáhají dětem na svět, když my ostatní spíme.

PLAMÍNKY SVÍČEK SE TŘEPETALY

a odrážely ve skle lahví a skleniček, které se na malý stolek mezi těmi dvěma sotva vešly. Mladý muž se usmál a naklonil se k dívce. Rytmické dunění hudby a lidé kolem nich, šero, stíny a zvuk... Natáhl ruku a pohladil ji po tváři. Jeho doteky jí lichotily a dodávaly jí sebedůvěru. Vidí ji. Vidí jenom ji a žádnou jinou. Možná to není vysněný princ z pohádky, ale mnoho lidí ho bezesporu považuje za dobrý úlovek. Je to výrazná osobnost, člověk, který něco znamená. Vypadá dobře, je populární a dokonce se někdy objevuje na fotografiích z různých večírků na internetových stránkách některých celebrit.

Nekladla si otázku, o co jí vlastně jde – ne tady a ne teď. Místo toho nasadila svůj nejsvůdnější úsměv a jenom doufala, že top bez rukávů, který má na sobě, patřičně zdůrazňuje její křivky. V průběhu večera si všimla, že jí její společník několikrát zabloudiv očíma k ěadrům. Myslí si o ní, že je krásná? Že je sexy?

Skleničky byly stále plné, ani pořádně nezaznamenala, kdy jí dolévá. Ale hezkým děvčatům se přece vždycky kupuje pití. Tak je to správné, není to nic, o čem by měla přemýšlet, co by měla zpochybňovat. Holka, co je k mání za pár drinků, je jenom nepřekně označení pro hru, kterou stejně všichni hrají. Ta rovnice je jednoduchá. Čím je dívka hezčí, tím víc alkoholu se jí dostane zadarmo. A ona hezká je. Dokonce moc hezká. To, že něco dostává zadarmo, není žádná výjimka. Spíš pravidlo.

Stejně to většinou bývá jenom taková hra. Samozřejmě že od sud můžou odejít spolu. Ostatně už je načase vyrazit. Zůstatvat v klubu až do zavírací hodiny je dost trapné. Člověk se jenom zbytečně opije. A druhý den pak nestojí za nic.

Šatna, kabátek, kabelka, cigarety, rychlý pohled do zrcadla, nalíčení drží, ale sakra, s tím pitím to nějak přehnal! Zavěsila se do svého společníka, cítila, že na její dotek okamžitě zareagoval, i když měla dojem, že si ji k sobě možná přitáhl s trochu příliš velkou sebedůvěrou.

Byl vážně roztomilý, ale jak o tom tak přemýšlela, čím dál víc jí docházelo, že o něj zase až takový zájem nemá. Jen bude příjemné, když bude mít na cestu domů společnost. Když jde do nějakého muže zavěšená, nic to přece neznamená. Je to čistě přátelské gesto mezi dvěma známými.

Rušné a hlučné ulice nechali za sebou a teď míjeli tiché fasády spících domů. Povídali si a smáli se, většinou šlo o neškodné vtípky o lidech, které oba dva znali. Pak se něco změnilo, ale ona si toho zpočátku ani nevšimla. Ta změna se do jejich rozhovoru vkradla nenápadně. Tón jejího společníka ztrácel na původní lehkosti a přirozenosti. Narážky, které před chvílí vyslovoval v žertu, najednou říkal bez jakékoli ironie v hlase. Napřed si nebyla jistá, co tím vlastně myslí, ale postupně jí to bylo čím dál jasnější. A on se brzy začal chovat dotěrně a zahrnoval ji spoustou přehnaných lichotek. Snažila se změnit téma, pokoušela se zavést řeč na něco jiného, méně osobního, ale stejně toho nenechal, naopak jí začal dělat návrhy a vykládat jí, jak ho hrozně vzrušuje. Najednou se zastavil a chytil ji za ruku. Pokusila se z jeho sevření vyprostit, ale byl silnější. Cítila, jak jí jeho ruce bloudí po těle. V hlavě jí hučelo. Přitiskl se k ní a zatlačil ji do temného zákoutí mezi domy. Noční vzduch nebyl dost chladný na to, aby jeho působením vystřízlivěla, avšak závojem opilosti k ní ostře jako nůž pronikla jasná myšlenka. Co to s ní provádí?

Věděla jenom jedno – že tohle nechce. Měl ji přece jenom doprovodit domů. A důraz měl být na tom *doprovodit*. On však má očividně jiné plány.

– Klídek, vydechl jí do ucha. – Však já vím, že to ve skutečnosti chceš... Jeho ruce jí vklouzly pod kabátek, stahovaly jí sukni. Jeho dotyky teď působily hroživě a děsily ji. Tytéž dotyky, které jí před chvílí v klubu připadaly naprosto neškodné. Ruka na její tváři. Tazá ruka se jí teď dotýkala tvrdě, násilnický, dělala si na ni nárok.

– Ne, zaprotestovala a pokusila se ho odstrčit. – Nech toho.

Ale on nepřestal. Právě naopak. Zašklebil se a přiblížil obličej k její tváři. Cítila jeho dech, jeho jazyk jí pronikl do úst. Pokusila se odvrátit hlavu, ale byl příliš silný. Měl velká ústa, cítila chuť jeho slin, jeho nos narazil do jejího. A pak tu byly ty jeho ruce, pohrávaly si s její sukni, chladné prsty se dotýkaly její teplé pleti. Ubližoval jí.

- No tak přestaň, požádala ho, teď už hlasitěji.

- Ale no tak, nech toho, vždyť já vím, že to chceš, opáčil šeptem.

Když se nepřestávala bránit, začal se chovat násilnicky. Zatlačil ji ještě hlouběji do tmy. Jednu ruku jí přitiskl na ústa, druhou jí sjele mezi nohy... Zachvátila ji panika, zdálo se jí, že se jí nedostává vzduchu. Pokusila se ho znovu odstrčit a cítila, že si přitom zlomila nehet. Byla to ostrá, intenzivní bolest a pulzovala jí v celém prstu. Zatmělo se jí před očima.

Bojovala teď jako o život. Vztek a strach jí dodávaly sílu, o níž ani netušila, že ji v sobě má. Uhodil ji? Uhodil ji do obličejce, nebo její hlava jenom narazila na domovní zed'?' Proč se ta scéna odvíjí tak zpomaleně, proč to nebere konce?

Slyšela, jak se trhá oblečení a jak kdosi křičí. Někdo volal o pomoc. A ten někdo byla ona.

MODRÁ PÍSMENA NA BÍLÉM POZADÍ.

Dvě prostá slova, která však v sobě nesla obrovský zármutek. *Na prodej*. Jeden konec cedule byl zašpičatělý a ukazoval na dveře jejího domu. Cecilie se zachvěla, ačkoli už bylo jaro a teplo a ona na sobě měla pletený svetr. *Na prodej*. Vždyť je to přece její domov, jejich domov, domov její rodiny, jejich dětí! A teď se má prodat. Bylo jí z toho strašně smutno. A zároveň jí to připadalo hrozně – zbytečné. Navíc je to příliš odhalovalo, byla to ostuda... Ten nápis informoval všechny, kdo měli zájem se podívat, o tom, že se její rodina rozpadla. Jejich ztroskotané manželství teď měli všichni přímo na očích. Snažila se na podobné pocity předem připravit, ale skutečnost jako obvykle překonala všechna očekávání.

– Mami, co je to tam napsáno? zajímala se Sofie a ukázala prstíčkem, ještě špinavým ze školky, na úhledně vyvedený poutač realitní kanceláře.

– Co je to tam napsáno? papouškovala po ní Grétka. – Copak to tam je? Copak to tam je?

Neměla ponětí, jak by jim to měla říct. Náš dům se teď bude prodávat, holčičky moje. Nebo by možná bylo lepší říct: Máma a táta se od sebe musí odstěhovat, a proto už nemůžeme bydlet tady... chceme ten dům prodat, a to se k němu dá takováhle cedule, aby lidi věděli, že si ho můžou koupit. Už to chápete?

Její dvě dcerky to ale už přece věděly. Věděly, že nic není jako obvykle a že se máma s tátou pohádali. Měly k tomu spoustu různých otázek a Cecilie i John se jim na ně snažili odpovídat, jak nejlépe to šlo. Někdy však šly ty dětské úvahy až příliš do hloubky. V nechápavém dětském mudrování občas nevydařená skutečnost vyplouvala na povrch až příliš nemilosrdně. Dětské otázky to všechno ještě ztěžovaly. Odpovídat na ně bez toho, aby člověka samotného ovládly obavy a neklid, byl téměř nadlidský úkol.

– Budeme se přece stěhovat, koupíme si něco nového, prohlásila, jak nejvyrovnaněji dokázala. – A to se musí dát ostatním vědět. Proto je na té ceduli napsáno *Na prodej*.

- Ale já tady chci zůstat, mamí, vyhrkla Sofie. - Proč se musíme stěhovat? Nemohli bychom dál bydlet tady?

Ach, jak strašně jí vadí, že se její život začal podobat životům tolika jiných, životům lidí, které znala z vyprávění, ale o kterých toho ve skutečnosti mnoho nevěděla. Všechny ty rodiny poznamenané rozvodem... v nichž se musel vymyslet nějaký nový systém fungování, střídavá péče vždycky po týdnů. Na dřívější blízký vztah už pak zbývá jenom vzpomínka. Přitom ona se ještě nedávno hrdě bušila do prsou, jak je úžasná - a teď je její dům na prodej a ona s tím nemůže nic dělat.

Odemkla domovní dveře, které byly zatím pořád ještě její, pustila holčičky dovnitř a ani je nepokárala, když upustily bundy jenom tak na podlahu a boty poházely jednu přes druhou. Padla na ni únava. Tohle jaro bylo v mnoha směrech náročné. Především Marie, Ceciliiina mladší sestra, naléhala, aby dům prodali, aby se skutečně rozvedli, aby o tom jenom tak nemluvili... Cecilie se jejími řečmi nechala ovlivnit, neměla sílu protestovat. Vyřídila si u soudu potřebné papíry, podepsala je a požádala Johna, aby udělal totéž. Šestiměsíční lhůta na rozmyšlenou byla na jednu stranu odkladem, na druhou stranu sloužila jako připomínka, že se člověk nemůže rozhodovat donekonečna. Všechno, co se událo od onoho březnového večera, kdy u jejich dveří zazvonil Simon a prohlásil, že je Johnův syn... problémy v jejich vztahu, Johnova služební cesta, nevěra, na kterou mu náhodou přišla... a uprostřed toho všeho její práce, její milovaná práce na porodním oddělení. Jako by jí život s jejich čtyřmi dětmi nestačil! A pak následovalo to drama s Williamem, jejím nejstarším, který se ocitl ve skutečném nebezpečí. V souvislosti s touhle událostí se jim dostalo pomoci a podpory, policisté s nimi jednali s úctou a citlivě, Cecilii až překvapilo, jak byli ohleduplní. Především jeden z nich, sympatický inspektor kriminální policie, jim velmi pomohl a dokonce jí dal svoje číslo na mobil a slíbil jí, že se na něj může obrátit, kdykoli bude chtít nebo potřebovat. I přesto se jí ten den, kdy jí John zavolaal a sdělil jí, že netuší, kde William je, pravidelně vracel v nočních můrách.

Vždycky se pak probudila zbrocená chladným potem a před očima se jí míhaly scény plné násilí, Williamův obličej zkřivený utrpením, její vlastní němý výkřik, který jí rval tělo na kusy. Ve dnech, které začaly takhle, se necítila dobře, byla vystrašená a skleslá a zaplavovala ji dusivá beznaděj.

Zpočátku to drama Cecilii a Johna znovu sblížilo, ale bylo to spíš jen takové vnější zdání. Pod povrchem kypěly neshody a podezíravost. A jen co pominul první šok, znovu se dal do pohybu starý kolotoč obvinění a hádek. Navíc obě Cecilii sestry její negativní pocity ještě rozdmýchávaly a neustále připomínaly skutečnost, že John Cecilii podvedl, že ji zradil. Povzbuzovaly ji, aby se nedala. Vlny rozhořčení šuměly a vřely. A do toho sboru pobouřených poznámek, které byly samozřejmě namířeny proti Johnovi, se zapojila i Ceciliiina matka Christina. „Takhle přece nemůžeš dál žít! S tím člověkem. To už je moc. Jak jenom mohl? Máte spolu čtyři děti a on si jenom tak vleze do postele s mladou holkou.“ Občas pronesla něco ošklivého i babička Sonja. A Cecilie si připadala tak strašně slabá. Bylo pohodlné všechny ty rozzlobené a popuzené dámy jen tiše poslouchat. Nemohla své manželství hájit, neměla chuť ani energii jim říct, aby se uklidnily, aby ji nechaly, ať si sama přijde na to, co vlastně chce.

Navzdory všem sporům dospěli ona a John k určitému společnému plánu. Stejně jako ostatní moderní rodiny si přece ani oni nemůžou dovolit jednat v afektu. Ne, všechno musí proběhnout v klidu a v tichosti, musí se chovat jako dospělí. Budou se v domě střídát vždycky ob týden, děti by se v první fázi nikam stěhovat neměly. Musí se nějak domluvit, jak se tomu tak pěkně říká. Musí se domluvit a spolupracovat, postupovat kupředu. Cecilie zatínala zuby, toužila se Johna zeptat, jestli Lauru miluje, jestli je z ní teď jeho stálá přítelkyně, ale nenašla k tomu dost odvahy. To je přece jeho věc, jí už do toho nic není. Ale stejně si na to nemohla zvyknout, skutečnost, že už nemůže o sobě a o Johnovi uvažovat jako o „nás“, pro ni byla hrozně nová. Pořád jí připadalo, že všechno, co s ním má něco společného, se týká i jí. Vždyť

ještě před pár měsíci byli rodina a ona si připadala v naprostém bezpečí, skoro jako by byla proti rozchodu očkováná. A pak se to onoho březnového večera, když se objevil Simon, všechno sesypalo jako domeček z karet.

Teď byl květen. Jaro letos přišlo brzy, a ačkoli si Cecilie původně myslela, že jen co ustoupí zima, bude všechno lehčí, postupně zjišťovala, že je tomu právě naopak. Dohoda, že se budou s Johnem v domě po týdnů střídat, pár týdnů fungovala, jenže pak se to celé zkomplikovalo. Děti zlobily a byly neklidné, všechno vyvolávalo přehnané emoce, které bylo těžké zvládnout, ona přitom trávila noci na porodním oddělení a John si víceméně chodil domů, jak se mu hodilo... Navíc Cecilie nebyla schopná pustit z hlavy tu věc s Laurou. John vždycky ob týden přespával ve svém fotoateliéru, ona trávila „bezdětné“ noci někdy u Susanny, jindy u Marie... ale skutečnost, že najednou nemá svůj vlastní domov, pro ni brzy začala být nesnesitelná. Stala se z ní jakási turistka v rámci vlastní rodiny a toto vědomí pro ni bylo natolik bolestné, že si to předtím ani nedokázala představit. Když uspávala holčičky, několikrát se jen taktak nerozplakala, když jim na dobrou noc četla knížku o Pipi nebo pohádky o zvířátkách, hlas se jí občas zadrhl v hrdle, písmenka se jí rozpila před očima a ona se zajíkla. Ukládání do postýlek, večery trávené s dětmi, chvíle, které předtím považovala za samozřejmé, pro ni najednou byly neobvyklé a vzácné. Ztrácela kontakt s poklidem všedních dní, nad kterým předtím někdy nespokojeně ohrnovala nos. Teď se ten poklid vytratil, zmizela veškerá rutina, Cecilie měla pocit, že všechno tak nějak splývá dohromady. „Co nejdřív ten dům prodejte,“ poradila jí v téhle situaci Marie. „Potřebuješ domov, kde si budeš připadat v bezpečí. Pak ti bude daleko líp. Musíš si začít žít po svém.“

- Mami, můžeme se koukat na televizi? příběhly za ní holčičky.

Ne, neměly by, uječené odpolední pořady kabelové televize Cecilii rozčilovaly. Ale dnes svým dcerám vyhověla. Neměla žádné pádné argumenty, kterými by svůj zákaz zdůvodnila, a ne-

chtělo se jí pořád říkat jenom „ne“. Začínám být jako jeden z těch „tatínků na neděli“, kteří dětem dopřejí všechno, o co si řeknou, pomyslela si. Jako někdo, kdo se snaží koupit si lásku dětí tím, že jim splní každé přání.

Venku bylo jaro v plném květu. Lípy se zelenaly, krokusy už odkvetly a místo nich začaly pučet šeříky. Cecilie jarní Lindängstorget vždycky milovala, připadalo jí, že malé náměstí celé ožívá, že získává osobitý lesk. Bylo to zvláštní období, plné očekávání i jistého neklidu, protože za rohem už čekalo léto s lákavým příslibem slunce, ale také s několika měsíci plnými stresových situací, protože děti budou mít prázdniny a bude potřeba nějak rozumně naplánovat dovolenou. Muselo se vymyslet, jak děti zaměstnat, musely se zorganizovat různé přesuny a najednou bylo na všechno strašně málo času. Nicméně už sama skutečnost, že si člověk mohl odpočinout od zateplených zimních bot a špinavých nepromokavých kombinéz, byla pojná.

Až na to, že tohle jaro... tohle jaro bylo zkrátka všechno jinak. Působilo to spíš jako výsměch rodinnému životu. Grétka měla mít čtvrté narozeniny a samozřejmě očekávala, že se na její počest uspořádá velká oslava s dortem a balonky, na kterou si pozve kamarády. Byl tu také určitý nevyplněný prostor, kterému bude nutné dodat nějakou strukturu, vymyslet si, jak to bude vypadat, až se dům prodá. Měli by se ho snažit prodat do konce školního roku? A navíc před sebou mají prázdniny, osm týdnů prázdnoty, z níž se až svírá žaludek...

Začala připravovat jídlo. Dnes mají přijít na večeri Susanna a její dcera Alexandra. Cecilii Susannin náhlý zájem poněkud překvapil. „Nemůžeš tam přece sedět jenom tak sama,“ prohlásila její sestra, pozvala se k ní a okamžitě jí slíbila, že jí s tím či oním pomůže. Cecilie potlačila myšlenku, jak by bylo bývalo skvělé, kdyby všechna ta pomoc přišla o něco dřív, nejlépe ještě předtím, než se rozpadlo její manželství s Johnem. Nahlas však neřekla ani slovo. Není v situaci, kdy by mohla někoho kritizovat. A je vděčná, že své sestry má. Ony přece za nic nemůžou.

Když krájela rajčata do salátu, vzedmula se v ní vlna různých pocitů. Proč jí připadá, že je mizerná matka, že svoji mateřskou roli nezvládá? Je pro ni strašně těžké, že se svými dětmi nemůže být každý den! Že se s nimi musí rozloučit a vydat se pryč, že pak sedí sama bez nich u některé ze svých sester - ne, to se skoro nedalo vydržet. Nikdy nechápala rozvedené lidi, kteří se bez problémů (tak jí to alespoň připadalo) smířili s tím, že se svými dětmi tráví jen polovinu času. Lidi, kterým takové uspořádání připadalo dokonce praktické, protože si díky němu mohli v týdnech, kdy byly děti u jejich bývalého manžela či bývalé manželky, užívat normální život nezadaných dospělých. „Půlku času tráví člověk jako nejlepší máma na světě, zbytek času může prověřit svoje superego,“ vysvětlovala Cecilii její kamarádka Gunilla, která se se svými bývalými partnery střídala v péči o syny vždycky po týdnů. Teď se Cecilie ocitla ve stejné situaci. „Na to si zvykneš,“ utěšovala ji Gunilla. „A víš ty co? Ten tejděn bez dětí uteče tak rychle, že o tom ani nemáš čas přemýšlet! Člověk prostě musí žít aktivně.“ Jenže Cecilie na to neměla sílu. Ne v tuhle chvíli. Když byla sama, bez dětí, neměla chuť dělat nic jiného než spát. Spát a snít o životě, který vedla kdysi.

Do značné míry to všechno souviselo i s jejími pocity vůči Johnovi. Jakkoli ji zklamal, jakkoli na něj byla rozzlobená, stále jí chyběl. Stýskalo se jí po něm s každým nadechnutím, každou minutu. Neodvažovala se to říct nahlas, ale její láska k němu nevypřichala, ba právě naopak. Kdykoli ho uviděla, zahlodala jí v bránici touha po jeho objetí, v podbřišku jí tepala krev a mozek nedokázal myslet jasně. Ale rozhodně nehodlala nic z toho dát najevo, neponíží se přece natolik, aby přiznala, jak strašně jí chybí. Jenže v tomhle novém životě bez dětí a beze všeho, na co byla zvyklá, se smutek a stesk splétaly v ochromující, tíživou síť prázdnoty. Často se jí zdávalo, že ji hřeje Johnovo tělo, že cítí doteky jeho rukou, jeho rty, jeho polibky. John... Vyslovovala jeho jméno, šeptala ho do tmy. Ach John, kéž bychom mohli začít znovu od začátku. Znovu se zamilovat, znovu se vzít,

zнову prožívat těhotenství, náš společný život. Proč se nedá život vrátit nazpátek? Převalovala se v posteli, zpotená a neklidná. Bez něj jako by byla neúplná. Jenže zároveň se styděla, styděla se za to, že jí ten muž, který jí tak ublížil, tolik chybí.

Podvedená žena se nemusí bát, že by se jí od jejího okolí nedostalo podpory. Ovšem podvedená žena, která ke svému muži necítí nenávisť? No jistě, to bude nějaká zmatená, přihlouplá a slabá chudinka, troska, která si netroufá postavit se sama za sebe. Kromě toho se nevyzná ve vlastních citech, protože jak by jinak mohla ještě pořád milovat někoho, kdo jí tak strašně ublížil? Z Cecilie se stala samotářka, neměla sílu snášet všechny ty soucitné pohledy, všechno to šuškáni ostatních maminek ve školce, účast kolegyň z práce, které jí očividně litovaly, ale zároveň od ní očekávaly, že bude plná vzteku a bojechtivosti. Nikdo nechápal, že se Johnovi nechce mstít. Nikdo nechtěl vidět, že si v hloubi duše přeje jen jedno – aby zase všechno bylo jako dřív.

- TAK JSME TADY,

zaslechla od venkovních dveří Susannu. Hlas její sestry, tak dobře známý a tak klidný! Cecilie se u sporáku sama pro sebe usmála. Susanna jako nejstarší sestra pokaždé přebírala velení a na všechny otázky měla vždycky jasnou odpověď. Byla rozhodná. A spolehlivá. I když ani její život nebyl vždycky bez problémů.

- Moc ráda tě vidím, Cissy, prohlásila Susanna tím svým typickým sesterským tónem, když vešla do kuchyně. Nesla mísu ovoce a čerstvě upečený chleba. Hned za ní se ve dveřích objevila Alexandra. Dlouhé světlé vlasy měla stažené do ohonu, v uších se jí houpaly velké tenké stříbrné kruhy. Jako obvykle se tvářila trošku vzdorovitě, jako kdyby byla neustále ve střehu. Od puberty nebyla Ceciliiina neteř zrovna dvakrát sdílná.

- Pojd' sem, ať tě můžu pořádně obejmout, vztáhla k ní Cecilie ruce. - Už je to pěkně dlouho, cos tu byla naposledy! Strašně ráda tě zase vidím.

- Já tebe taky, zamumlala Alexandra a opětovala její objetí.

- No tak, to se musíš pořád tvářit tak mrzutě? povzdechla si Susanna a významně zvedla oči v sloup.

- Nech ji, zastala se neteře Cecilie. - Alex, nechceš se pozdravit s holkama? Řekla bych, že se jim po tobě taky stýskalo.

- No jistě, to je skvělý nápad! Susannino nadšení znělo poněkud strojeně.

- Mami, nech toho, zamračila se Alexandra. - Jasně že za holkama zajdu a pozdravím se s nima. Ale nemusíš mít o mě pořád takovou péči.

- No dobře, dobře, promiň, rozhodila Susanna bezradně rukama.

- Ať řeknu nebo udělám cokoli, je to vždycky špatně, ztišila hlas, když Alexandra vyšla z kuchyně. - Mám pocit, že... že mě nesnáší. Jenže takhle se přece člověk chová ve třinácti, a ne když už je mu skoro dvacet, no ne?

- Možná bys ji měla zkusit nechat na pokoji, navrhla jí Cecilie a přitom přendávala nakrájenou zeleninu do mísy. - Ale je prima, že dnes večer mohla přijít s tebou. Poslední dobou se s ní skoro nevidíme.

- To tedy ne, já se s ní taky moc nevidám, zvlášť od té doby, co se odstěhovala, povzdychla si Susanna a vzala si kousek okurky. - Je pořád tak příšerně... tajnůstkářská. Ráda bych si s ní promluvila, ráda bych, aby mi pověděla, co má na srdci, jenže mám vždycky pocit, jako bych mluvila do dubu. Moc mi toho neřekne.

- No jo, utíká to... Ale tak to asi prostě chodí, mladí se přece chtějí osamostatnit? Nejspíš s tím moc nenaděláme.

Narovnaly na ubrus talíře, ubrousky, skleničky a příbory, potom Susanna zapálila několik čajových svíček.

- A jak jsi na tom ty? podívala se na Cecilii. - Jen si to představ, Grétce budou už za chvíličku čtyři... Vzpomínám si, jaká byla ve čtyřech letech Alex. Nejroztomilejší holčička na světě.

- Ale no tak, nech toho, potřásla Cecilie hlavou a zapnula plotýnku pod hrncem s bramborami. - Jak jsem na tom, hm, jak bych ti odpověděla... Prostě to je, jak to je. Žádná sláva. Konec konců jsi sama viděla ten poutač. Jaké si asi myslíš, že to je, bydlet v domě, který je najednou na prodej? Je mi z toho do breku.

Jen co ze sebe ta slova dostala, pocítila, jak ji zaplavuje vlna únavy. Ta únava někde číhala pořád, ale Cecilie se ji tvrdošíjně snažila potlačovat, odmítala si ji připouštět. Za pár dní si s ní John vymění místo v domě a ona se znovu ocitne sama. Ze všeho nejradši by teď zastavila čas. Strhla by ten poutač před domem a nějak by Johna přiměla, aby nikam nechodil. Nebo aby naopak přišel, padl před ní na kolena a prosil ji za odpuštění... Jako už tisíckrát předtím. A ona by mu tentokrát odpustila a žili by spolu šťastně až do smrti, už by před sebou neměli žádná tajemství, jejich vztah by nenarušovaly lži ani jiné problémy.

Susanna chápavě přikývla, vzala si další kousek okurky a zamýšleně ho chroupala.

- Podle mě jsi moc statečná a držíš se skvěle, řekla po chvíli.

- Hm, díky.

Teď už Cecilie nebyla schopná slzy zadržet. Susanna k ní přistoupila a objala ji.

- No tak, beruško, zašeptala Cecilii do vlasů. - Sestřičko moje milovaná.

Susanna a Cecilie. Alexandra, Grétka a Sofie. Sestry a sestřenice. Cecilie byla ráda, že jsou na světě, že se mohou navzájem podpořit. Kluci dnes večereli u kamarádů, takže se u velkého stolu sešly samé ženy. Cecilie si uvědomila, jak nezvyklé to pro ni je. V její rodině měli většinou hlavní slovo dva hluční chlapci či muž, který zabíral spoustu místa... ženské společnosti si užívala především na porodním oddělení.

Došla k pokoji holčiček a na chvíli se zastavila ve dveřích. Alexandra seděla na zemi, Grétka a Sofie se usadily vedle ní a všechny byly obklopené mořem barbín a panenek Bratz, figurek poníků a spoustou miniaturních šatiček. Všude kolem se válely gumičky do vlasů, kartáče a hřebeny, plyšáci a pastelky. Kdysi pocítovala při pohledu na neuklizený dětský pokoj mírnou paniku. Teď už to tak zlé nebylo. Dnes ji spíš těšilo pozorovat, jak jsou děti ze svých her nadšené, jaká vládne mezi Alexandrou a jejími malými sestřenicemi shoda.

Kdysi dávno spolu taky takhle sedávaly - ona, Marie a Susanna. Susanna vždycky rozhodla, s čím si budou hrát a jak. Cecilie, přizpůsobivá diplomatka, prostřední ze sester... A pak tu byla Marie, tvrdohlavá nejmladší sestřička. Ale i přesto mezi nimi většinou vládl soulad. Susanna se vždycky ráda chopila role matky a velitelky a nějak se jí podařilo přimět mladší sestřičky, aby ji poslouchaly.

- Proším, prosím, mohla bys mi oblíknout tuhle panenku, zaškemrala Sofie a podala Alexandře panenku se zacuchanými vlásky. - Já ji do toho trička nemůžu dostat!

Alexandra se usmála a panenku si od ní vzala.

– Překážejí tam tyhle nitě, vidíš? vysvětlila Sofii. – Ale to hned spravíme. Podívej... Musíš to tričko jakoby trochu ohnout, pak to jde líp.

Z obličejů dívků, které už mělo být co nevidět dvacet, zmizelo ono věčné podráždění a vystřídal ho vlídnější, otevřenější výraz. Soustředěně se zabývala miniaturním kouskem oděvu a usmívala se na sestřenici. A ta malá z ní nemohla spustit oči.

To je ale luxus, mít sestřenici, která je o tolik let starší, pomyslela si Cecilie. A i Alexandra jako by ve společnosti holčiček celá roztála a zdálo se, že se konečně uvolnila. Najednou bylo dětství znovu nablízku, nebylo třeba dělat si starosti s ničím závažnějším, než jak obléknout malilinkou blůzičku panence s roztaženými prstíky.

Sofie a Alexandra si byly velmi podobné. Obě po svých matkách zdědily určité rysy, díky kterým vypadají spíš jako dvě sestry, uvědomila si Cecilie o něco později u jídla. A Sofie nenechala Alexandru ani chvíli na pokoji. Toužila sedět vedle ní a klást jí tisíce otázek, vyptávala se jí, jak jí chutná večeře a jestli ty náušnice, co má v uších, jsou z pravého stříbra, zajímalo ji také, jestli si Alexandra barví vlasy. A když Alexandra prohlásila, že miluje zmrzlinu s bonbonovou příchutí, což byla i Sofiina oblíbená, holčička byla na vrcholu blaha. Nakonec sestřenku poprosila, jestli by se jí nemohla posadit na klín.

– Už ji nech na pokoji, pokusila se dcerku zarazit Cecilie, protože měla strach, že to Alexandru přestane bavit a začne být zase uzavřená a málomluvná. Alexandra se však jen nepatrně začervenala a pokrčila rameny.

– To je dobrý, klidně si mi na ten klín může sednout, jestli chce.

– Moc děkuju, vyhrkla Sofie a objala sestřenici kolem ramen. – Nemohla bys nás někdy přijít hlídat? Až bude máma pryč? Prosím, prosím, to by přece šlo, ne?

- To jsou ti pubertáci, povzdychla si Susanna, když společně rovnaly nádoby do myčky. - Jeden nikdy neví, co od nich může čekat. V jednu chvíli Alex na všechno jenom odsekává a není možné se s ní nijak domluvit, a hned na to je hodná a milá a věnuje se malým sestřenkám...

- Ale to je přece strašně prima, že dokáže být i příjemná, ne? podívala se na ni Cecilie.

- Bývaly jsme taky takové?

- Nejspíš. Tedy já alespoň určitě.

- Já možná taky. Největší starosti mi ale nedělají ty její nálady, hlavně mám pocit, že tak nějak zlenivěla, že na všechno kaše... Tedy ne že bych já měla nějaké vyšší vzdělání, ale nemůžu se prostě zbavit dojmu, že by měla mít nějaké jasnější plány. Od té doby, co dokončila školu, se neposunula nikam dál.

- Má přece ten svůj blog, namítla Cecilie. - A pracuje jako asistentka. Třeba jenom potřebuje trochu času, aby si rozmyslela, co by vlastně chtěla dělat.

- Blog, odfrkla si Susanna. - Dneska má přece blog každý puberták.

- Ale to je snad dobře, ne? Alespoň sedí u počítače a neprovádějí hlouposti.

Cecilie nastříkala na lepkavou skvrnu na lince trochu čisticího prostředku a pevněji sevřela v ruce hadřík na nádoby.

- Stejně jsou všechny ty blogy jenom o módě, jestli chceš něco vědět. Nechápu, k čemu to je, prohlásila Susanna. - Zajímalo by mě, kdo to čte! No vážně. Kdo má čas a chuť sledovat, co si na sebe obléká nějaká dvacetiletá slečinka? Thomasovi se to taky nelíbí. Myslí si, že by Alexandra měla vystudovat práva, získat nějaké pořádné vzdělání. Ten blog nemá žádnou budoucnost.

Kromě toho, že Alexandra psala blog, který měla umístěný na webovém portálu o celebritách nazvaném *Mighty.se*, byla také zaměstnaná jako asistentka módní redakce *Elegance*, jednoho z Christininých časopisů. Když Christina zjistila, že má Alexandra zájem o módu, zajásala a hned jí to místo prostřednictvím

jediného krátkého telefonátu opatřila. Nebylo nijak skvěle placené, ovšem jediné dítě Susanny a Thomase hmotným nedostatkem rozhodně netrpělo. Navíc Alexandra každý měsíc dostávala slušnou sumičku z Mighty.se za to, že svůj blog umístila právě na jejich stránky, protože byl mezi mladými značně oblíbený a měl vysokou návštěvnost.

- Už předtím byla pěkně rozmazlená, jenže teď, když dostává takovou spoustu peněz za to, že vlastně nic nedělá, je to ještě horší, dodala Susanna tiše. - Napíše tři řádky o nové sukni a za to dostává tři tisíce měsíčně. Podle mě je to šílené.

Cecilie opláchla talíř a přikývla, nahlas však nevyjádřila souhlas ani nesouhlas. Susanna přece nemůže tušit, čím se její mladší sestra zabývá, že i ona má svůj vlastní blog, i když se v něm zaobírá úplně jinými věcmi než její neter. Tam, kde Alexandra hodnotila rovné džíny a psala články o nejnovějších módních doplňcích a líčidlech, probírala Cecilie své vlastní bolestné pocity, které nemohla ventilovat nikde jinde. Ve svém anonymním tajném blogu nacházela i nadále útěchu, nyní možná ještě víc než předtím. Když jí tělo rozjitřila nespavost, vstala z postele, sedla si k počítači a vyslala své myšlenky do kybernetického prostoru. Utěšovalo ji už samo vědomí, že si její slova někdo někde přečte - právě teď, právě tady.

Když skončily s nádobím a úklidem kuchyně, uvařily si do konvice aromatický čaj a odnesly si ho na tácu na konferenční stůlek v obývacím pokoji. Slunce ještě úplně nezapadlo, do místnosti pronikaly poslední paprsky. Měkké světlo malovalo po zdech nejasné vzory, na čajových lžičkách a na baculatém bříšku čajové konvice tančily trpytivé tečky. V domě projednou vládlo překvapivé ticho. Děvčata hned po jídle odešla od stolu a teď si hrála ve svém pokoji.

- To je ale ticho, poznamenala Cecilie. - Takový klid! Připadá mi to strašně nezvyklé, jsem skoro nervózní, když nic neslyším. Je to svým způsobem... zneklidňující. Nedokážu si představit, jaké to bude, až budu jednoho dne žít bez toho každodenního chaosu.